

Kaie Kõrb 60 aasta juubeli eel: „Mul ei ole selleks vajadust, et mind kiidetaks või ülistataks. Igaks asjaks on oma aeg.“

Sel kevadel tähistab 60 aasta juubelit priimabaleriin Kaie Kõrb.

Naine võib praegugi spagaati visata ja on nooruslik ema kaksikutest poegadele. Balletikooli juhina on päevad aga eriti kiired, sest koolilgi tuleb juubel ja valmib uus superhoone.

«Nädalad mööduvad tohutu kiirusega, varem ma seda nii selgelt ei tajunud. On esmaspäev ja juba reede ...» tõdeb Kaie direktorikabinetis istudes. Töölaua ees seisab raamitud foto kaksikutest Eduardist ja Raimondist, kelle sünnist on möödas kolmteist õnnelikku aastat. Ega Kaie imestakski, kui juba järgmisel hetkel olekski käes aprill, tema juubelikuu. Või mai, mil peab 90 aasta juubelit ema Salme. Või juuni, mil Tallinna balletikool tähistab 75. sünnipäeva. Aja kiiret voolu on Kaie sõnustanud paljud tema tuttavad. «Ma ei teagi, kas koroonaga pani seda teistmoodi nägema – sa lihtsalt pead olema kogu aeg valmis, ergas, kikkis, rahu ei ole.»

(Laura Strandberg)

Alati on olnud kiire

Siiski tunnistab Kaie, et kiired ajad sobivad talle. «Olen alati olnud liikumises. Tantsijana tuli ju olla pidevalt vormis, tantsimas, laval, sõidus.»

Argihommikuti kell 8.45 seisab Kaie Toompeal balletikoolis oma klassi ees ja juhendab klassikalise tantsu tundi. Koolijuhina tuleb kursis olla ka ettevalmistustega, mis seotud uue koolimajaga. On ju valmimas ühendkool, kuhu kolivad peale balletikooli G. Otsa nimeline muusikakool ja Tallinna muusikakeskkool. Õnnepäeval kõrvale kerkivas superkoolis algab õppetöö 2022. aasta septembrist.

Kaie: «Saale on seal rohkem ja need on suuremad. Peale selle saame õppelava, millest oleme unistanud. Seal on veel ujula, füsioterapeudi ruumid, väga palju tänapäevaseid tingimusi.»

Väga hea auraga vanas majas meenutab paljugi Kaiele ta enda kooliaega. Õpetajate toa uks, mida pole remontide käigus välja vahetatud, teeb naise eriliselt nostalgiliseks. «Ja garderoobi vana uksepaku võtaksin hea meelega uude kooli kaasa,» väärtustab ta ajalugu.

undefined (Laura Strandberg)

Hämmastav tahtejõud

Kaie astub iga päev 10 000 – 14 000 sammu, on tal ju lisaks veel omanimeline stuudio.

Kõige selle kõrval mõtleb naine, et võiks ka ise trennis käia. «Sest mida paremas vormis oled, seda rohkem jagub sul energiat, jõudu, pealehakkamist, vastupidavust. See tunne, kui oled heas füüsilises

ohtuleht.ee

30.03.2021 09:46

Helina Piip

90000

Estonia teater

Eesti Rahvusballiett

Teater

vormis, on ülim tunne üldse! Igatsen seda! Samas ei kujuta ma ette, kust leida jõusaali jaoks aega. Venitusi ikka teen ja mul pole probleemi spagaadis istuda.»

Kaiel on väga vedanud, karjääri jooksul sattus ta vigastustega opilauale vaid korra, kui lõikust vajas rebenenud menisk. «See on väga individuaalne, mida loodus on kellelegi andnud, mis on kellegi nõrk koht.» See ei tähenda, et kadestamisväärse tahtejõuga priimabaleriin poleks tantsinud ka valusid, palavikke ja haigusi trotsides.

Pai iseendale

Viimati tantsis Kaie laval kümme aastat tagasi. «See oli ikka suur julgustükk – minna pärast laste sündi taas lavale. Otsustasin seda aga teha, sest hinge jäi kripeldama, kuidas mul tuli teatrist lahkuda.» Naasmine polnud kerge, ent Kaie on endale selle eest siiani tänulik. «Võin endale pai teha, et suutsin kõik raskused ületada. Minu õpetaja Tiiu Randviir toetas mind tohutult.» Proove käis Kaie tegemas ka Riias ja Soomes.

Lahkumisetenduseks valis ta helesinise baleriini Jorma Outineni lavastatud balletis «Phatetic». Pärast esinemist Jõhvi balletifestivalil tähistas Kaie sama numbriga ka oma 50 aasta juubelit. «Tänu sellele südamlikule etendusele saabus mu hinge suur rahu. Enam polnudki kahju lahkuda. Olin teatriga täielikus harmoonias – olen tänaseni. Mul ei ole mingit kripeldust, miks läks nii või naa. Kõik läks täpselt nii, nagu pidi.»

50 aasta juubeliks saadud tumepunase roosi 'Tango' ja paradiisiõunapuu istutas Kaie koduaeda. «Nii lill kui ka puu on nüüdseks nii jõudsalt kasvanud,» rõõmustab Kaie, kellele roosi ja teise korruse akendeni küündivat punaste õuntega puud vaadates meenub alati viimase etenduse elevus.

Kokku kasvanud

Koos balletitantsijast abikaasa Viestursiga tantsis Kaie viimati mehe juubelil kaks aastat tagasi. «Tähistasime Viestursi 60. sünnipäeva Estonia teatri valges saalis. Üllatuskingitusena esinenud ooperilaulja palus meid tantsima. Tuli improviseerida,» meenutab Kaie.

Viesturs töötab balletikoolis paaritantsu ja klassikalise balleti õpetajana. «Ega me päeval väga kohtugi, temal on omad tegemised ja minul omad.»

Mis on nende õnneliku abielu saladus? Naine mõtleb natuke:

«Arvan, et teineteise mõistmine, heatahtlikkus ja armastus. Teineteisest arusaamine. Igas peres tuleb ette arusaamatusi, aga kiindumus aitab neist üle saada. Me oleme teineteise suhtes väga abivalmid. Ja muidugi on oluline ausus. Oleme omavahel hästi avatud, meil ei ole saladusi.»

Kaie arvab, et tema on Viestursilt õppinud julgust. «Ja mina olen õpetanud teda tagasihoidlikumaks. Eks abikaasad ikka täiendavad üksteist, kasvad aastatega kokku.»

(Laura Strandberg)

Läti sugulased

Enne koroonapiiranguid käisid nad nädalavahetustel tihti Lätis.

«Põrutasime juba reede õhtuti Riiga. Viestursi 93aastane ema elab seal üksi ja saab hästi hakkama. Minu ema elab meiega,» mainib Kaie. Lätis elavad ka Viestursi tütar Marta ja õde.

Kaie saab abikaasa emakeelest aru ja mõistab natuke ka kõneleda. Kui lapsed õhtul magama lähevad, soovivad nad head ööd just läti keeles: ar labunakti. Ja Kaie vastab neile: lūdzu.

Läti kommetest on Viesturs püüdnud algatada nimepäevade tähistamist, kuid Kaie pole vedu võtnud. «Lätlastel on nimepäev sama tähtis kui sünnipäev ja Viesturs ikka küsib minult siis, kus kingitus on? Kuigi ega ta ise ole ka mulle mu nimepäeval kingitust teinud,» naerab Kaie.

Viesturs on õppinud ära eesti keele ja see on ka nende kodune keel. «Kuigi poisid räägivad omavahel hoopiski inglise keeles ... Innovaatiline mõtlemine ... Väga keeruline, eesti keel kannatab selle all ...» tunneb ema pisut nukrust.

Eduard ja Raimond õpivad Audentese koolis ja teevad sporti. Kaie tunnustab, et aitab neil aeg-ajalt vajadusel koolitükke teha ja loeb lausa huviga õpikuid ning uurib ülesandeid. «Kui põnev on ajalugu. Samuti loovtööd. Näed, kuidas laps hakkab teistmoodi mõtlema.»

NAGU KOLMAS LAPS: Nädalavahetused on pere jaoks. Kaie: «Mere ääres jalutades on ka koer ikka kaasas. Sunny on pereliige, nagu kolmas laps.» Nelja-aastane spanjel on Kaiel tihti töögi kaasas. (Erakogu)

Mäletatakse hästi

Pojad nägid ema laval tantsimas, kui olid õige tillukesed – tol samal 50 aasta juubeli lahkumisetendusel. Nüüd kutsub Kaie poisse vahel videokaadreid vaatama, et «näete, tantsime siin koos issiga. Seepeale hüüavad nad, et ära näita, pane kinni ...» naerab Kaie.

Kas sellest on kahju ka? «Oh ei,» tõrjub ta. «Mul ei ole selleks vajadust, et mind kiidetaks või ülistataks. Igaks asjaks on oma aeg. Olen praegu see, kes olen. Olin baleriin, praegu on teine aeg.»

Siiski kuuleb ta siiani tänaval ja kauplustes, isegi taksojuhtidelt hüüatusi: «Oi, kas teie olete Kaie Kõrb?!» Naise sõnul juhtus üks piinlik lugu paarkümmend aastat tagasi rongiga Kehrasse sõites. «Istusin ja ootasin piletimüüjat, kui üks proua hüüdis piletimüüjale üle vaguni: «Kas teil häbi ei ole talle piletit müüa? Kas te üldse teate, kes ta on? Ta peaks ilma piletita sõitma!» Ma mõtlesin, et vajun häbi pärast maa alla, kõik vaatasid mind ...» meenutab Kaie.

Meelde jääb turnee

Tõelist superstaari elu sai Kaie siiski omal ajal tunda. Moskva Suure Teatri esipaar Vladimir Vassiljev ja Jekaterina Maksimova panid 1989. aastal kokku trupi, kuhu kuulusid igast Balti riigist üks tantsija ning Suure Teatri solistid. Üheskoos sõideti Ameerikasse

turneele. «Lendasime eralennukiga kuu aega mööda Ameerikat, elasime parimates hotellides parimate tingimustega. Midagi sellist tõenäoliselt enam ei kordu,» õhkab Kaie.

Texases käidi öösel alligaatoreid vaatamas, lustiti Disneylandis.

«Mäletan, kuidas ma Disneylandis justkui kosmoses sõites mõtlesin: miks eesti lapsed ei saa midagi sellist kogeda.» Aastaid hiljem viis ta emana oma pojad Pariisi Disneylandi.

Kaardimäng Plissetskajaga

Neid riike oli palju, kuhu Kaiet esinema kutsuti, ent kõige eredamalt on meeles Hispaania ringreis koos oma iidoli Maia Plissetskajaga.

Kuigi balletilegend eriti suhelda ei armastanud, oli ta aeg-ajalt siiski avatum. «Kõige pikemalt rääkisime temaga Hispaaniast tagasi lennates. Istusime terve päeva Riia lennujaamas, ootasime lendu Moskvasse ja mängisime koos kaarte – Plissetskaja, mina ja mu partner Viktor Barõkin Moskva Suurest Teatrist.»

Plissetskaja kingitud musti sulgi kandis Kaie peas alati, kui tantsis «Luikede järves» musta luike Ottiliet. Need suled on tal siiani alles.

«Kui Moskvas Suure Teatri laval külalissetendusi andsime ja «Tulilindu» tantsisin, istus ka Plissetskaja saalis. Järgmisel päeval tõi ta mulle kingituseks imekauni ihuvärvi kombinesooni, milles tantsisin hiljem aastaid Mai Murdmaa «Meistris ja Margaritas».»

Kleidid, millel on lugu

Kui Age Oks on rääkinud, et tema iidoliks oli koolitüdrukuna Kaie Kõrb, siis Kaie ise fännas balletikooli ajal Tiiu Randviiru. «Käisime terve klassiga kõiki ta etendusi vaatamas. Istusime teisel rōdul ja lugesime kooris «Üks, kaks, kolm» ning karjusime «Braavo!». See oli meil nagu aamen kirikus.»

Pärast teatrist ära tulekut ostis Kaie oma viimased kostüümid välja. Nüüdseks on ta need omal ajal Moskva Suures Teatris õmmeldud kleidid – Luige, Anna Karenina, Giselle'i, Uinuva Kaunitari kostüümid balletikoolile annetanud. Ja õpilased saavad tema kostüümides tantsida.

Muide, korra on balletiseelikud ka Kaie elu päästnud. Või vähemasti väga keerulisest olukorrast välja aidanud. 1992. aastal Viestursiga Gruusias esinedes käis seal parasjagu sõda. Nende hotellis elasid ka põgenikud. «Õöbisime Viestursiga eraldi tubades. Öösel klõppisid mu uksele kaks püssidega meest. Nad ütlesid, et hotelli ees tapeti üks mees, ja kahtlustati vist meid. Puhkesin nutma ja mehed hakkasid veelgi rohkem norima,» meenutab Kaie õuduste ööd. «Märkasin diivanil oma luigekostüüme ja taipasin kutsuda nad järgmisel päeval etendusele, mille peale mehed muiates lahkusid ...» Hiljem majutas balletidirektor tantsupaari oma kabinetti.

Unistused on täitumiseks

Läbi kõigi lava-aastate oli Kaie jaoks kõige olulisem Luige roll «Luikede järves». «Kooli ajal oli see mu eluunistus – tantsida Odette'i/Ottiliet. See unistus täitus ja saatis mind lava-aastate

lõpuni.»

Esimene etendus Luigena on jäänud Kaie mällu kui unenägu ja joovastus. «Eks mul ikka sees natukene kraabib, kui jälle Tšaikovski muusikat kuulen ja etendust vaatan. Tunneksin justkui neid tundeidki jälle.»